

DE SORPRESA EN SORPRESA

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

«En aquell temps, digué Jesús: “Les meves ovelles reconeixen la meva veu”». Així comença l’evangeli d’avui (Jo 10,27-30).

En el món ple de soroll d’avui aquesta frase ens queda d’aquell temps. En el nostre entorn tan urbà, les ovelles són referències puntuals de pessebres al desembre i d’alguna visió mínima per vacances. Enmig de tant individualisme, ens aniria millor identificar-nos amb un altre animal, però ni molt menys amb una ovella, mansoia, anònima enmig del ramat.

Però la paraula de l’evangeli és sempre viva i actual.

En aquest temps, diu Jesús: Vosaltres, que sou les meves ovelles, reconeixeu la meva veu. I nosaltres, que no ens sentim ramat ni massa anònima, perquè cadascú és cadascú, sabem prou bé que sovint no reconeixem la seva veu. Ni la sentim, enmig del brogit de la vida quotidiana i, sobretot, enmig del brogit de la nostra ment. Per això ens sorprèn que ell, el Senyor, en present, en positiu, amb tota seguretat, ens digui que reconeixem la seva veu.

Ens sorprèn encara més el que diu després: «També jo les reconec i elles em segueixen». O sigui, no el seguim perquè nosaltres li reconeixem la veu, sinó perquè ell ens reconeix. No solament ens coneix, sinó que ens reconeix des del fons de la nostra fragilitat, des d’allà on ni nosaltres mateixos ens atrevim a parlar-nos, des del lloc on amaguem allò que no volem recordar de la nostra vida i que hem deixat en el quarto fosc del nostre ésser. És des d’aquí que el podem seguir sense màscares.

Des del seu reconeixement, ens dona la vida. I ara no ens parla del do de la vida, sinó del do de la vida eterna que ja des d’ara ens regala. Vol dir que ja ara podem gaudir un tast de vida eterna. I la nostra alegria es barreja amb la sorpresa de si serem capaços de mantenir el do etern.

Però ell es mostra com un pastor gelós del ramat i ens promet que mai no ens perdrem i que mai ningú ens apartarà d’ell, perquè ell està a l’aguait. Aleshores Jesús ens desvetlla un secret: el ramat, o sigui, nosaltres, som un regal que el seu Pare li ha fet. Per això considera que nosaltres valem més que tot, perquè venim del Pare. I si «en Déu vivim, ens movem i som» (Ac 17,28), ningú no ens podrà arrencar de les mans del Pare.

L’evangeli acaba amb la darrera sorpresa: «Jo i el Pare som u». I el Pare i el Fill ens estimen tant, que s’han jugat la seva vida per nosaltres. No ens estranya, doncs, que la segona lectura d’avui, de l’Apocalipsi, parla del ramat com d’una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar, de tota nacionalitat, de totes les races i de tots els pobles i llengües. Però aquí és Jesús que es mostra com a anyell a nosaltres que som les ovelles. Ell, el gran, s’ha fet el més petit. I amb aquest capgirament de papers, acaba amb esperança: l’Anyell ens guiarà i ens conduirà a les fonts on brolla l’aigua de la vida. Déu mateix eixugarà totes les llàgrimes.